

1973 APR 28

Békés m. Népújság

244

Pesti látomás... 1973

A napokban Budapesten utaztam keresztül. Ráadásul éjjel. Két pályaudvaron olyan dolgokat láttam, amit szeretnék csak látomásnak hinni.

Negyed 3-kor érkezett be a vonatunk. Egy kisgyermekes anya szeretne bemenni a kultúrváróterembe, de nem lehet, csak ha fizet egy forintot. Három marcona, életerős, tagbaszakadt vasutas vigyáz erre. S milyen a kultúrváróterem? Hideg, füstös, a padokon részegek, piszkos, sáros cipőkben. A kisgyermekes anyának nincs helye, de ez már egyáltalán nem érdekli a vasutasokat. Hajnal van, s a szegény fáradt utas a hűvös elől beülne egy forró teára vagy kávéra az Utasellátó nyitva levő helyiségébe. Csak sajnos szeretné ezt a fáradt utas, mert minden zárva, s csak a forróvirslis-árus tartja a frontot, s az utas kénytelen-kelletlen azt vesz, amit kap. S ha netalántán az eladó kegyes, ad háromnapos zsemlét.

Ez volt a Keleti Pályaudvar. A Délibe érve — mivel építkeznek — meglep a tisztaság, s azon gondolkodom, hogy a Keletiben már nem építkeznek, s mégis nagy a piszok. Pénzt váltani merő álom volna, s ha valamelyik utastárs ki nem segítene, nem tudnám kifizetni a taxit.

A toalett nyitva, de a „mosdó kulcsa a takarítónőnél”, aki talán éppen otthon alszik. A zárt váróteremben 7—8 pad, kint a szabadban ugyanennyi, csak éppen kint hideg van.

S a reggeli vonaton aludva, szeretném kirázni fejemből ezt az éjszakát, de mivel a MÁV az I. osztályra két-háromszoros többlettel adta ki a jegyeket, állnom kell. És már csak képzelem, hogy a „kultúrváróteremben” van hely a kisgyermekes mamának, lehet valahol kávé, kenyeret venni, vagy valahol még pénzt is váltanak. S képzelem, hogy a felszegezett törülközőket sem lopják el az utasok.

Bár kicsi a hangom, de le kellett írnom, mert ez bárkivel megeshet, aki éjjel utazik át Budapesten. S ha már ennyit fejlődött a MÁV (közlekedésben), éppen ideje lenne, hogy nagyobb hangsúlyt fektessen a kulturált utazásból a kultúrára is.

Botos Mihály